

15-04-2019

721

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Hrvoju Miladinu, te zapisničarki Ines Mateša, u upravnom sporu tužitelja C.I.O.S. d.o.o. iz Zagreba, Josipa Lončara 15, kojeg zastupa opunomoćenik Jurica Tončić, odvjetnik iz Zagreba, Ulica Ignjata Đorđića 19, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe TECHTEX d.o.o., Varaždin, Adolfa Wisserta 3/a, kojeg zastupa opunomoćenik Miroslav Rendić, odvjetnik iz Varaždina, Franjevački trg 11, radi predstečajne nagodbe, dana 28. ožujka 2019.,

presudije

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak KLASA: UP/II-423-01/15-01/667, URBROJ: 513-04/16-2 od 5. travnja 2016. i rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR02, KLASA: UP/I-110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-98 od 24. rujna 2015.

II. Odbija se zahtjev tužitelja C.I.O.S. d.o.o. za nadoknadu troškova ovog upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju C.I.O.S. d.o.o., OIB: 69951536922, da u roku od 15 dana zainteresiranoj osobi TECHTEX d.o.o., OIB: 95765950511 plati trošak ovog upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn.

Obrazloženje

Rješenjem Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR02, KLASA: UP/I-110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-98 od 24. rujna 2015. odbacuje se prijava tražbine tužitelja, kao vjerovnika, u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o., Varaždin, Adolfa Wisserta 3/a, u iznosu od 104.480.527,30 kn (točka I.), žalba ne odgađa izvršenje rješenja (točka II.).

Rješenjem tuženika KLASA: UP/II-423-01/15-01/667, URBROJ: 513-04/16-2 od 5. travnja 2016. odbijena je žalba tužitelja protiv uvedno citiranog prvostupanjskog rješenja.

Tužitelj osporava zakonitost rješenja tuženika jer smatra da je njegova prijava tražbine neosnovano odbačena. Navodi kako je pravni osnov njegove tražbine Okvirni ugovor o međusobnim pravima i obvezama vezanim uz prodaju imovine odnosno prodaju i prijenos poslovnih udjela od 29.7.2014., koji ugovor je dostavio još uz prijavu tražbine od 21.7.2015.

Sukladno tome, navodi kako nije mogao naknadno dostaviti FINI neki drugi dokaz, odnosno pozvati se na neki drugi pravni osnov, kada je jedini pravni osnov na kojem se zasniva tužiteljeva tražbina upravo Okvirni ugovor iz kojeg proizlazi njegovo pravo na naknadu štete, sukladno Zakonu o obveznim odnosima i dostavljenom ugovoru. Upućuje na prijavu tražbine kojom potražuje od dužnika iznos od 38.346.835,56 kn na ime ugovorne kazne, sukladno odredbama članka 10.5. Okvirnog ugovora. Navodi kako ta tražbina postoji neovisno o tome da li je ugovor raskinut ili nije, tako da smatra da nisu u pravu tuženik odnosno FINA, kada traže dostavljanje dopune prijave, jer jedini pravni osnov za tu tražbinu jest upravo dostavljeni Okvirni ugovor i poziv upućen dužniku radi dostavljanja dokumentacije sukladno elektroničkoj poruci od 7.11.2014. Predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika i prvostupanjsko rješenje uz naknadu troška ovog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod navoda iznesenih u obrazloženju osporavanoga rješenja. Predlaže da se spor riješi bez rasprave, te da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbeni zahtjev, navodeći kako u smislu Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi nije potrebno rješenja obrazlagati na način kao da je riječ o sudskoj odluci, budući da prvostupanjsko tijelo niti nema dužnost provoditi sudski postupak, niti izvoditi dokaze kao u sudskom postupku te ih sukladno tome obrazlagati na taj način. Smatra da je radi izbjegavanja zloupotreba predviđeno da svaki vjerovnik mora dostaviti valjanu pravu osnovu za prijavu tražbine, a što tužitelj nije učinio. Ističe kako tužitelj nije dostavio pravomoćnu sudsku odluku o raskidu Novog okvirnog ugovora, radi čega je njegovu tražbinu trebalo odbaciti. Također smatra da se tužitelj pogrešno poziva na žalbene navode o povredama zakona tijekom provedbe postupka predstečajne nagodbe, jer je funkcija vijeća i povjerenika predstečajne nagodbe da prije samog ročišta ispituju svaku pojedinu prijavljenu tražbinu kao i njezinu osnovanost te temeljem tako utvrđenog stanja, nagodbeno vijeće donosi rješenje o utvrđenim tražbinama. Ukazuje kako nije prihvatljiva niti tvrdnja tužitelja o postojanju tražbine s osnove ugovorne kazne, budući da se ista temelji na samo jednoj jednostranoj mail poruci, bez ikakvog valjanog dokaza. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Sud je uzeo u obzir provedene dokaze i činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke. Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja izvršen je uvid u osporavano rješenje tuženika, te u ostale isprave priložene tužbi i odgovoru na tužbu. Dana 20. ožujka 2019. provedena je usmena i javna rasprava u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i opunomoćenika zainteresirane osobe, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, čime je u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10, 143/12, 152/14 i 29/17 dalje: ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na raspravi tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Protivi se navodima zainteresirane osobe, te ukazuje da rok za podnošenje prijave prema samom zakonu ne bi bio prekluzivne naravi, pa slijedom toga niti ne bi bilo osnova za odbačaj prijave tražbine. Smatra da je prijava tražbine dopunjena u dodatnom roku. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška u iznosu od ukupno 5.000,00 kn + PDV (za tužbu i pristup raspravi, za svaku radnju po 2.500,00 kn).

Na raspravi zainteresirana osoba predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu troška prema troškovniku koji predaje u spis, u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je, sukladno članku 55. stavak 3. ZUS-a, utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz spisa tuženika Sud nalazi da je nad dužnikom TECHTEX d.o.o., ovdje zainteresiranom osobom, rješenjem FINE, Regionalni centar Zagreb, od 19. lipnja 2015. otvoren postupak predstečajne nagodbe sukladno odredbi članka 50. Zakona o financijskom

poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine, broj: 108/12, 144/12, 81/13 i 112/13, dalje: ZFPNN-a), jer je utvrđeno da su ispunjeni propisani uvjeti za otvaranjem postupka predstečajne nagodbe.

Tužitelj je u zakonskom roku 21. srpnja 2015. dostavio svoju prijavu tražbine (list 11-19 spisa) u kojoj se pozvao na Okvirni ugovor koji je 29. srpnja 2014. sklopljen između nekoliko pravnih subjekata definiranih kao Patafta grupa i nekoliko pravnih subjekata definiranih kao C.I.O.S. grupa (nazvan ujedno Novi Okvirni ugovor). Dužnik predstečajne nagodbe, trgovačko društvo TECHTEX d.o.o. Varaždin, je bilo član Patafta grupe, a tužitelj je bio član C.I.O.S. grupe. Tužitelj je u prijavi tražbine naveo da je Novi Okvirni ugovor 13. siječnja 2015. raskinut izjavom o raskidu koja je e-mailom bila upućena od strane C.I.O.S. grupe Patafta grupi. Ističe da je raskidom Novog Okvirnog ugovora nastalo potraživanje društava C.I.O.S. grupe prema društvima Patafta grupe te svoje tražbine specificira pod točkama 1-6 prijave tražbine, pri čemu u spis prilaže spomenutu izjavu o raskidu Novog Okvirnog ugovora upućenu e-mailom 13. siječnja 2015., iz koje se vidi da se u njoj C.I.O.S. grupa poziva na prijevaru i zabludu kao na razlog zbog kojeg raskida Novi Okvirni ugovor.

Prvostupanjsko upravno tijelo je zaključkom od 17. rujna 2015. pozvalo tužitelja da u roku tri dana dostavi pravnu osnovu točke 1.- 4. prijave tražbine u iznosu od 104.480.527,30 kn, te je navelo da će se u suprotnom donijeti rješenje o odbacivanju prijave. Zaključak je donesen jer je utvrđeno da je sadržaj prijave nepotpun u odnosu na točke 1. – 4., s obzirom na činjenicu da je tužitelj dostavio samo jednostranu izjavu o raskidu Novog Okvirnog ugovora. Prvostupanjsko tijelo je naime utvrdilo da je Novi Okvirni ugovor i dalje na snazi, a da opravdanost raskida ugovora može utvrditi samo nadležno sudsko tijelo. Navedeno je da se nije moguće upuštati u utvrđivanje uvjetnih tražbina za koje nema jasnih dokaza i pravnih osnova.

Tužitelj je u ostavljenom roku dostavio dopunu svoje prijave u odnosu na navedene točke 1. – 4., kojom se očitovao na traženje prema citiranom Zaključku, međutim iz očitovanja tužitelja proizlazi da je osporio traženje prvostupanjskog tijela kao neosnovano, jer smatra da je već dostavljenom dokumentacijom učinio vjerojatnim postojanje svojih tražbina. Tužitelj se poziva na to da je iz priloženog Novog Okvirnog ugovora vidljivo da se njegova suština, kao i suština niza drugih popratnih ugovora između članova Patafta grupe i članova C.I.O.S. grupe, svodi na međusobno preuzimanje poslovnih udjela u pojedinim društvima članovima navedenih grupa, odnosno na preuzimanje postrojenja za obradu komunalnog otpada na trgovačka društva članove C.I.O.S. grupe, također uz preuzimanje određenih financijskih aranžmana na C.I.O.S. grupu.

Iz spisa bi proizlazilo da su navedeni ugovori u cijelosti izvršeni prijenosom poslovnih udjela, preuzimanjem postrojenja za obradu komunalnog otpada i preuzimanjem financijskih obveza prema kreditnim i leasing institucijama. Tužitelj se, međutim, poziva na jednostranu izjavu o raskidu Novog Okvirnog ugovora koja je 13. siječnja 2015. e-mailom upućena od strane C.I.O.S. grupe prema Patafta grupi, a s bitnim obrazloženjem uočenih nedostataka u funkcioniranju preuzetog postrojenja za obradu komunalnog otpada. Ta izjava se pritom izričito poziva na prijevaru i zabludu.

Institut prijevare uređuje članak 284. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15., dalje ZOO), u kojem stoji da je prijevara izazivanje zablude kod druge strane ili održavanje u zabludi druge strane, u namjeri da se ona time navede na sklapanje ugovora, čak i ako zabluda nije bitna. U tom slučaju ta druga strana može zahtijevati poništaj ugovora, kao i naknadu pretrpljene štete (stavak 1. i 2.).

U slučaju bitne zablude (pa i zbog bitnih svojstava objekta ugovora) također se može zahtijevati poništaj ugovora i naknada štete (članak 280. stavak 1., 2. i 3. ZOO-a).

Iz navedenog proizlazi da zabluda i prijevara ne predstavljaju razlog za raskid ugovora (ugovor je ispunjen, a nisu utvrđene neke naknadne promijenjene okolnosti nakon njegovog

sklapanja zbog kojih ugovor nije moguće ispuniti - članak 360. i članak 369. stavak 1. ZOO-a), a posebno ne za jednostrani raskid (članak 369. stavak 5. i članak 371. ZOO-a), već za poništaj ugovora i za naknadu pretrpljene štete. Međutim, pravilno navodi prvostupanjsko tijelo da se takav poništaj ugovora mora zahtijevati od strane nadležnog suda, te se u slučaju ishoda odluke može tražiti i naknada pretrpljene štete. Jednako vrijedi u odnosu na tražbinu koju tužitelj navodi da ima po osnovi ugovorne kazne, jer ugovorna strana koja traži ugovornu kaznu mora dokazati da protivna strana nije ispunila svoju obvezu, odnosno da je kriva za povredu ugovornog odnosa.

U konkretnom slučaju tužitelj nije dostavio nikakav dokaz o tome da je od nadležnog suda tražio poništaj Novog Okvirnog ugovora (i naknadu štete) pa stoga jednostrana izjava o raskidu Novog Okvirnog ugovora od 13. siječnja 2015. sama po sebi ne može predstavljati nikakav pravni temelj na osnovi kojeg bi se moglo utvrditi da (ispunjeni) Novi Okvirni ugovor više ne bi proizvodio pravne učinke, odnosno da bi postojala dužnost povratnog preuzimanja financijskih aranžmana i izdanih jamstava.

Po uvidu u cjelokupnu dokumentaciju spisa predmeta, te po provedenoj raspravi u ovom sporu, Sud ocjenjuje da je prvostupanjsko tijelo postupilo pravilno i zakonito kada je na temelju članka 54. stavka 3. ZFPNN-a, kao nepotpunu odbacilo prijavu tražbine tužitelja u iznosu od 104.480.527,30 kn.

Naime, citiranom odredbom ZFPNN-a propisano je da će nepotpunu prijavu tražbine nagodbeno vijeće (koje vodi predstečajnu nagodbu) odbaciti, ako u roku određenom za dopunu prijave vjerovnik ne otkloni nedostatke. Vjerovnik (tužitelj) u roku određenom zaključkom od 17. rujna 2015. nije otklonio nedostatke, odnosno nije dostavio dokumentaciju iz koje bi proizlazila potpunost u odnosu na točke 1. – 4. njegove prijave tražbine. Naime, tužitelj nije nagodbenom vijeću uopće dostavio nikakav pravni temelj na osnovu kojeg bi se moglo meritorno raspravljati o navedenim tražbinama u postupku predstečajne nagodbe. Pritom se napominje da prijava tražbina tužitelja, u dijelu pod 5. i 6. prijave (među kojima i prijava razlučnog prava) nije odbačena.

Također je pravilno i zakonito postupio tuženik, kada je zbog istih razloga odbio žalbu tužitelja, obrazlažući kako tužitelj niti u naknadnom roku nije dostavio isprave iz kojih proizlazi pravni osnov navedenih tražbina iz prijave.

Dužnost dostave dokumentacije iz koje proizlazi pravni osnov tražbine vjerovnika je propisana odredbom članka 54. stavka 1. točke 2. ZFPNN-a, kao što je odredbom članka 54. stavka 1. točke 3. ZFPNN-a određeno da prijava tražbine mora sadržavati i dokaz o njezinom postojanju.

Iz svega proizlazi da su prigovori tužitelja neosnovani, jer rješenjima prvostupanjskog tijela i tuženika nije povrijeđen zakon na njegovu štetu, radi čega je tužbeni zahtjev valjalo odbiti na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, kao neosnovan.

S obzirom na to da je tužitelj izgubio upravni spor, na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a valjalo je točkom II. izreke presude odbiti i zahtjev tužitelja za naknadu troška, a troškove upravnog spora dosuditi zainteresiranoj osobi - koja je u sporu uspjela.

Tako je točkom III. izreke presude zainteresiranoj osobi za sastav odgovora na tužbu i za sudjelovanje na ročištu po opunomoćeniku - odvjetniku valjalo priznati nagradu od 250 bodova na temelju Tbr. 23/1 i Tbr. 23/2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), što uz vrijednost boda od 10,00 kn i PDV 25%, iznosi ukupno 6.250,00 kn, koliko je zainteresirana osoba i tražila troškovnikom predanim na raspravi (list 149 spisa).

U Zagrebu 28. ožujka 2019.

Sudac:
Hrvoje Miladin, v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove Presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove Presude.

DNA:

1. Odvjetnik Jurica Tončić, 10000 Zagreb, Ignjata Đorđića 19
2. Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, 10000 Zagreb, Frankopanska 1
3. Zajednički odvjetnički ured Josip Kozjak i Miroslav Rendić, 42000 Varaždin, Franjevački trg 11
4. U spis

Za vjernošću pravka – ovlašteni službenik:
Snježana Miletić

Priloga k povelji št. 10000/2000
Priloga k povelji št. 10000/2000
Priloga k povelji št. 10000/2000

- 1. Priloga k povelji št. 10000/2000
- 2. Priloga k povelji št. 10000/2000
- 3. Priloga k povelji št. 10000/2000

Priloga k povelji št. 10000/2000
Priloga k povelji št. 10000/2000

